

Ο παππούς τα είχε... τετρακόσια!

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

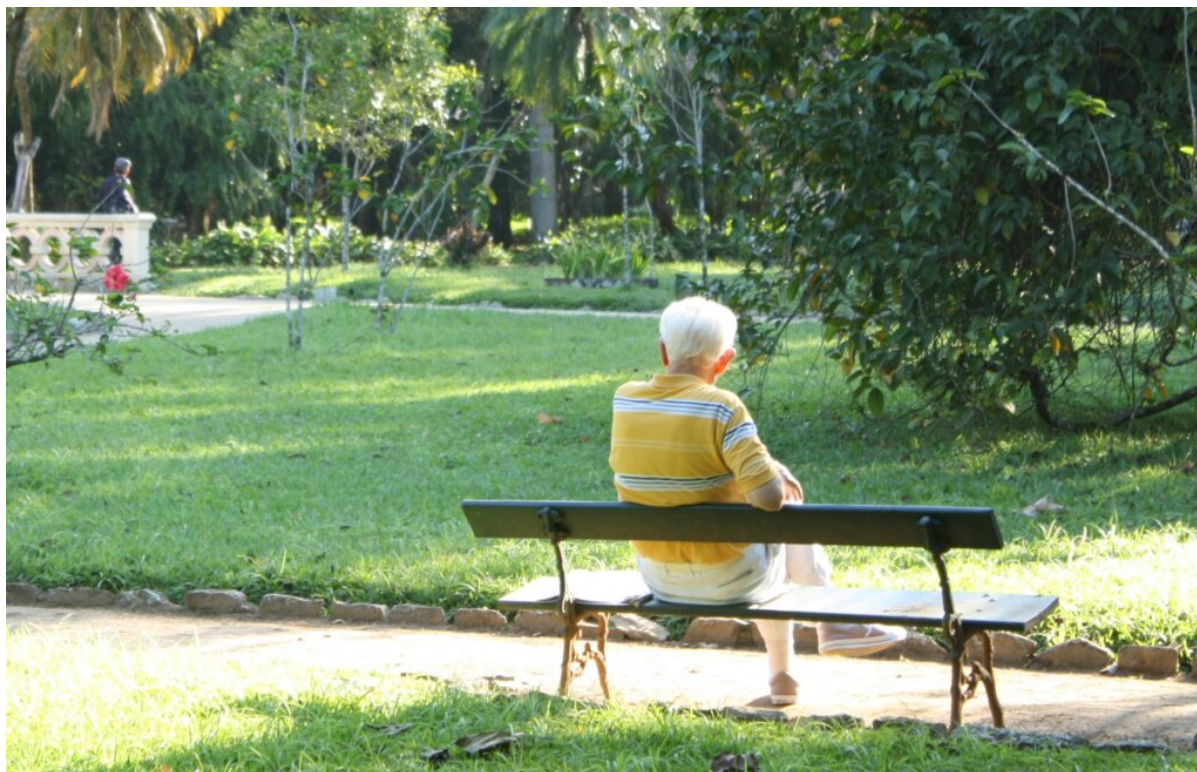

Συγκινημένη η νέα γυναίκα κοίταξε το σπίτι, όταν έφτασε και πάρκαρε το αυτοκίνητό της. Αγκάλιασε τη θέα του με μεγάλη στοργή και τρυφερότητα - εκεί ζούσαν οι γονείς της, τα μικρότερα αδέρφια της, αλλά και ο παππούς και η γιαγιά της, εκεί έζησε και η ίδια βεβαίως μέχρι που παντρεύτηκε και απέκτησε τη δική της οικογένεια. Ένα δάκρυ πήγε να κυλίσει απ' τα μάτια της μα το 'κρυψε βιαστικά. Δεν ήθελε να την κατακλύσουν τα συναισθήματά της, πολύ περισσότερο που τώρα ερχόταν για να δει κυρίως τον παπού της.

«Ψυχραιμία, Ευτυχία» είπε στον εαυτό της. Το είπε, μα ήξερε πως δεν θα το πολυτηρούσε. Γιατί ο παππούς της, υπέργηρος πια, ενενήντα τριών ετών, μόλις και είχε ξεπεράσει τον κίνδυνο από μία βαριά ίωση που τον ταλαιπώρησε και τον καθήλωσε για αρκετό καιρό. Όλοι είχαν πει πως μάλλον ο παππούς θα τους άφηνε χρόνους – μέσα τους είχαν ήδη ετοιμαστεί για το ενδεχόμενο, που λόγω ηλικίας έτσι κι αλλιώς μπορούσε να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Όμως ο παππούς ήταν «σκληρό καρύδι» που λένε, ξεπέρασε τον κίνδυνο, επανήλθε.

Κι ήταν ένας παππούς... σπάνιος! Εξήντα τόσα χρόνια παππάς, σεβάσμιος, με ήθος ιερατικό τέτοιο που αποτελούσε φάρο για πολλούς άλλους κληρικούς και όχι μόνο. «Σαν τον παπα Σταύρο θα ήθελα να γίνω κι εγώ» είχε ακούσει με τ' αυτιά της η Ευτυχία αρκετά χρόνια πριν από νέο άνθρωπο που πράγματι έγινε κι αυτός κληρικός έχοντας ως όραμα τον λειτουργό και πνευματικό παπα Σταύρο. Η εικόνα του παππού της ορθώθηκε τεράστια μπροστά της! Μπροστά στην αγία Τράπεζα να λειτουργεί όλα τα χρόνια – ακόμη και μέχρι πριν λίγο καιρό με τη βοήθεια και των άλλων ιερέων είναι αλήθεια τα κατάφερνε μια χαρά! – με τέτοια αίσθηση και κατάνυξη που έκανε πολλούς να κλαίνε και μόνο που τον έβλεπαν και τον άκουγαν. Και τα μάτια του! Τόσο ήρεμα και γαλήνια, αντιφέγγιζαν ένα φως που ήσουν βέβαιος ότι ήταν το φως του ουρανού!

Επανήλθε στο τώρα και σκούπισε τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της – η συγκίνησή της την είχε συνεπάρει! Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί που πάντοτε κρατούσε κι έσπευσε στο δωματιάκι του παππού της χωρίς κανείς άλλος να την πάρει είδηση.

«Παπού!» είπε και γρήγορα έσκυψε να πάρει την ευχή του βλέποντάς τον καθισμένο στην πολυθρόνα του.

«Καλώς την Ευτυχία μου, καλώς το παιδάκι μου!» πήγε να σηκωθεί ο ηλικιωμένος παπάς και παπούς καθώς είδε την αγαπημένη εγγόνα του. «Τι κάνεις; Πώς και τα κατάφερες και ήλθες, με τη δουλειά σου, με την οικογένειά σου;»

Δεν τον άφησε η Ευτυχία να σηκωθεί. Βυθίστηκε στα γεμάτα στοργή και γαλήνη μάτια του. «Παπού, τι κάνεις; Πώς είσαι με την υγεία σου;»

Τον κοίταξε και διαπίστωσε πως ήταν αδυνατισμένος και λίγο χλωμός. «Πόσο άραγε θα ζήσει ακόμα;» έκανε τη σκέψη που γρήγορα θέλησε να τη σβήσει από το μυαλό της. «Πού είναι η γιαγιά;» ρώτησε ήσυχα.

«Εδώ γύρω θα τριγυρίζει, όπως πάντα. Την ξέρεις τη γιαγιά σου...».

Κάθισε και η Ευτυχία. Δεν πρόλαβε να ρωτήσει οτιδήποτε άλλο και ο παπούς με διάθεση και φόρα άρχισε να της διηγείται τα... κατορθώματά του!

«Ξέρεις, Ευτυχία μου, πήγα δύο μέρες εκδρομή στην Αίγινα, στον άγιο Νεκτάριο! Τον άγιό μας!»

Ο παπούς πράγματι είχε από πολλά χρόνια ένα εξοχικό στο ιερό νησί και έτρεφε ξεχωριστή αγάπη για τον μεγάλο αυτόν άγιο της Εκκλησίας μας. Μα αρκετά χρόνια τώρα η αδυναμία του λόγω ηλικίας και διαφόρων προβλημάτων υγείας τον

έκανε να παραμένει καθηλωμένος στην Αθήνα – μόνο με τη σκέψη του μπορούσε να πηγαίνει το εξοχικό του χρησιμοποιείτο από τα παιδιά και τα εγγόνια του. Ένα αγκάθι σαν να καρφώθηκε στην καρδιά της Ευτυχίας. Δεν μίλησε όμως.

Ο παππούς συνέχισε ακάθεκτος: «Λοιπόν, Ευτυχία μου, πήγαμε στην Αίγινα και όχι μόνο πήγαμε, αλλά και λειτούργησα στον άγιο και χάρηκα πάρα πολύ. Και μετά επισκεφτήκαμε και μία γνωστή μας ταβέρνα και φάγαμε τα ορεκτικά που μας πρόσφερε ο αγαπητός μας κυρ-Κώστας. Τον θυμάσαι, έτσι δεν είναι;» είπε ο παππούς και σαν να αγαλλίασε με τη θύμηση – τα μάτια του πλανήθηκαν λίγο ψηλά κι ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο χλωμό πρόσωπό του.

Το αγκάθι στην Ευτυχία προχώρησε... βαθύτερα! «Όχι, Θεέ μου!» ύψωσε νοερά το βλέμμα της στον Κύριο. «Μην επιτρέψεις ο παππούς μου να χάσει το μυαλό του!» Ήξερε ασφαλώς ότι στην ηλικία αυτή η άνοια είναι σχεδόν αναμενόμενη – ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των υπερηλίκων χάνεται στο παρελθόν και το παρόν παρουσιάζεται εντελώς ξεθωριασμένο στη ζωή τους. Ο παππούς βέβαια παπα Σταύρος δεν είχε συμπτώματα μη αναγνώρισης των προσφιλών του προσώπων, τους αναγνώριζε όλους, μα η άνοια έχει διαφόρους βαθμούς εξέλιξης! «Όχι, Θεέ μου!» ψιθύρισε. «Δεν μπορώ να το αντέξω!» – ο παππούς ήταν τόσο αγαπημένος, δεν ήθελε να τον δει να χάνει την επαφή μαζί του.

Σηκώθηκε απότομα. «Παππού, θα σε δω λίγο αργότερα. Πάω να δω τους γονείς μου» είπε τρέμοντας η Ευτυχία, περισσότερο για να προλάβει το ξέσπασμα της καρδιάς της – τα δάκρυά της δεν μπορούσε να τα κρατήσει άλλο!

Ήταν και οι δύο εκεί. Οι γονείς της. Που χάρηκαν πολύ με την απρόσμενη επίσκεψή της αλλά και που ανησύχησαν με το σχεδόν κλαμένο πρόσωπό της.

«Τι έχεις Ευτυχία μου; Τι έχεις παιδί μου;» έσπευσε να την αγκαλιάσει στοργικά η μητέρα της. «Συνέβη κάτι με την οικογένειά σου; Με τη δουλειά σου; Γιατί είσαι έτσι;»

Πήγε γρήγορα να της φέρει ένα νερό – η μάνα της ήταν η «προσωποποίηση» της προσφοράς και της φιλοξενίας. Ανήσυχος και ο πατέρας της την κοίταξε εξίσου ερωτηματικά. «Τι συμβαίνει;» είπε απαλά.

«Πέρασα από το δωμάτιο του παππού!» είπε χαμηλόφωνα και σχεδόν... συνωμοτικά!

«Ε, και;» ξανάπε εκείνος. «Κάθισε, όμως!» Κάθισε.

«Είναι καλά;» με δισταγμό βγήκε η φωνή της.

«Ναι, γιατί; Πέρασε την ίωση, λίγο βαριά πράγματι, όλοι σκεφτήκαμε μήπως μας αποχαιρετίσει ο παππούς, μα όπως είδες τον φοβήθηκε κι ο... χάρος!»

Χαμογέλασαν οι γονείς και μία γκριμάτσα βγήκε ως χαμόγελο και στην Ευτυχία.

«Το μυαλό του πώς είναι;» δεν το έβαζε κάτω η Ευτυχία. Είδε το ερωτηματικό βλέμμα των γονιών της και συνέχισε: «Τον είδα προηγουμένως τον παππού, μα άρχισε να μου λέει... περίεργα πράγματα!»

«Δηλαδή;»

«Να, ότι μετά από χρόνια πήγε εκδρομή στην Αίγινα, ότι λειτούργησε στον άγιο Νεκτάριο, ότι πήγε σε ταβέρνα και έφαγε με παρέα...». «Μπαμπά», ξέσπασε η Ευτυχία, «έχει... φαντασιώσεις ο παππούς; Το μυαλό του έχει αρχίσει τα ξεστρατίσματα; Είναι αρχή ή προχωρημένη άνοια;» - πάλευε να ελέγξει τη συγκίνησή της, τα δάκρυά της δεν κρύβονταν πια.

Οι γονείς της άρχισαν να γελάνε. Δεν κατάλαβε.

«Αλήθεια είναι ό,τι σου είπε», βεβαίωσε ο πατέρας της. «Ήρθε ο θεός σου, τον πήρε με το «ζόρι» μαζί με τη γιαγιά - καλά δεν σου είπε εκείνη; - και τους πήγε ένα διήμερο στην Αίγινα. Πράγματι λειτούργησε στον άγιο Νεκτάριο και μετά πήγαν για φαγητό στην ταβέρνα του κυρ-Κώστα. Ό,τι λοιπόν σου διηγήθηκε είναι τα γεγονότα όπως έγιναν!»

Η Ευτυχία έπεσε από τα σύννεφα! Το αγκάθι στην καρδιά της έφυγε και σαν να απελευθερώθηκε. Χαρά και αγαλλίαση γέμισαν τα στήθη της. Σηκώθηκε και αγκάλιασε αυθόρμητα τους γονείς της, που την έκλεισαν στην αγκαλιά τους μέσα.

«Και μην ξανατολμήσεις να... αμφισβητήσεις και πάλι το μυαλό του παππού σου!» σχολίασε γελώντας ο πατέρας της. «Ο παππούς τα είχε, τα έχει και μάλλον θα τα έχει για πολύ ακόμη... τετρακόσια!».

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3NgM949>